

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. P.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
odbor živnostenský a občanskosprávní
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017 č.j. MHMP 734044/2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, odboru občansko správního ze dne 20. 2. 2017 č.j. UMCP3 017683/2017, jímž bylo zastaveno řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích zahájené na návrh žalobce a vedené proti obviněné z přestupku Mgr. Ing. T. V. (dále též „obviněná“), neboť skutek, o němž se řízení vedlo, nebyl obviněné z přestupku prokázán.
2. Žalobce v žalobě namítal, že závěr o tom, že „obviněná nenese odpovědnost za zavinění jiných osob, a to ani v případě, že by dopředu věděla, že někdo předmětný mail hodlá navrhovateli napsat z e-mailové schránky citovaného objektu.“ je nejen nepodložený, ale navíc představuje hrubý zásah do základních zásad právního státu. Uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„Jakkoli lze připustit, že by mohla být přepjatá odpovědnost, pokud by se někdo zmocnil přístupu k mailové schránce (a odeslal jménem vypůjčitele el. dopis, jehož obsah zakládá správní delikt nebo jiné protiprávní jednání) již používá resp. označuje jako kontaktní vypůjčitelka, nicméně to zřetelně nemůže platit tehdy, je-li na takovou situaci vypůjčitel upozorněn. Naopak jakmile se to vypůjčitelka dověděla, byla povinna věc řešit a zjednat nápravu tj. konstatovat, že mail nevyjadřuje její stanovisko jako vypůjčitele, omluvit se za to, a zejm. zajistit bezpečnost při vstupu do objektu. To platí zvláště tehdy, pokud vypůjčitelka si vypůjčila státní majetek a navíc k užívání ve veřejném zájmu.“

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné považoval námitku žalobce, že žalovaný rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení řízení potvrdil s tím, že „obviněná nenese přestupkovou odpovědnost za zavinění jiných osob, a to ani v případě, že by dopředu věděla, že někdo předmětný mail hodlá navrhovateli napsat z e-mailové schránky citovaného objektu“, čímž má být takový závěr nejen nepodložený, ale představující hrubý zásah do základních zásad právního státu, za neodůvodněnou. Názor žalobce, že vypůjčitelka předmětného objektu byla „povinna věc řešit a zjednat nápravu, tj. konstatovat, že mail nevyjadřuje její stanovisko jako vypůjčitele a omluvit se za to, a zejména zajistit bezpečnost při vstupu do objektu“, považuje žalovaný za zcela irrelevantní, nesouvisející s obsahem návrhu žalobce na projednání přestupku, pro který se vedlo řízení o přestupku. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: návrh žalobce na projednání přestupku ze dne 4. 9. 2016, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3, odboru občansko správního ze dne 20. 2. 2017 č.j. UMCP3 017683/2017, odvolání žalobce ze dne 12. 3. 2017, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017 č.j. MHMP 734044/2017.
5. Při jednání konaném dne 11. 4. 2019 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Úřadu městské části Praha 3, odboru občansko správního ze dne 20. 2. 2017 č.j. UMCP3 017683/2017 bylo podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb. zastaveno řízení zahájené na návrh žalobce, vedené proti obviněné z přestupku Mgr. Ing. T. V., neboť skutek, o němž se řízení vedlo, nebyl Mgr. Ing. T. V. prokázán. Mgr. Ing. T. V. se měla podle návrhu žalobce dopustit přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., a to tím, že žalobce dne 4. 6. 2016 v 17:59 hod. obdržel z elektronické adresy klinika@451.cz (kterou používá ke komunikaci objekt na adrese v Praze 3, Jeseniova 60, za jehož provoz odpovídá Mgr. Ing. T. V. na základě výpůjčky) na svůj e-mail X zprávu tohoto znění: „několikrát ti lidi řekli, že opravdu narušuješ osobní prostor jiných lidí a že bys na to měl dávat pozor ale bohužel se tvůj přístup nijak nezměnil. Nechceme uvádět konkrétní vyhocenější případy, jelikož si to ty holky nepřejí. Ale pro příklad: pořád šaháš holčkám na ramena, záda a vlasy. Chápeme, že

každý může mít své hranice nastavené jinak, ale ty to děláš opravdu jenom holkám. Po těchto zkušenostech jsme už od několika lidí slyšeli, že se s tebou necítí dobře i ve větší skupině lidí a pořád si musí „hlídat“ záda, natož když jsou tebou dotlačeni do nějakých bezpředmětných konverzací, kde je očividné, že ti jde pouze o kontakt s opačným pohlavím.“ Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a předmětné rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění se pak zabýval odvolacími námitkami a mimo jiné konstatoval, že Mgr. Ing. T. V. nenese přestupkovou odpovědnost za zavinění jiných osob, a to ani v případě, pokud by dopředu věděla, že někdo předmětný e-mail hodlá žalobci napsat z e-mailové schránky citovaného objektu.

8. Soud posoudil předmětnou věc takto:
9. Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), ve znění účinném ke dni 4. 6. 2016 (datum spáchání žalobcem tvrzeného přestupku), přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch.
10. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017 č.j. 10 As 27/2017-47 týkajícím se žalobce je k tomuto ustanovení mimo jiné uvedeno: *Lze souhlasit se stěžovatelem, že tento přestupek lze spáchat nejen slovním nebo písemným výrokem (projevem), ale i jiným skutkem, např. posunkem, vyobrazením nebo i fyzickým napadením, pokud jím pachatel neublíží na zdraví, tedy i vytlačením z pozemku. Podmínkou tohoto přestupku však je, že výrok nebo jiný skutek je urážlivý nebo zesměšňující a pachatel věděl, že jím bylo jinému ublíženo na cti (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2007, čj. 2 As 60/2006-53, č. 1163/2007 Sb. NSS, podle kterého se nikdo nemůže dopustit urážky, pokud neví, že urážku páchá). Ve spojení s § 3 zákona o přestupcích postačí, pokud je tento přestupek spáchán z nedbalosti, vzhledem k povaze přestupku je však vyloučena nedbalost nevědomá.*
11. Soud uzavřel, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by předmětný e-mail odeslala právě obviněná z přestupku. Pokud jde o tvrzení žalobce, že závěr žalovaného o tom, že „obviněná nenese odpovědnost za zavinění jiných osob, a to ani v případě, že by dopředu věděla, že někdo předmětný mail hodlá navrhovateli napsat z e-mailové schránky citovaného objektu“, má být nepodložený a v rozporu se základními zásadami právního státu, soud uvádí, že ve správním řízení nebylo ani postaveno najisto, že by obviněná z přestupku dopředu věděla, že někdo předmětnou mailovou zprávu hodlá žalobci napsat z e-mailové schránky daného objektu (tvrzení prokazující opak ostatně nepřednesl žalobce ani v řízení před soudem). Žalobcova tvrzení jsou tak ryze spekulativní a nelze z nich dovodit spáchání přestupku obviněnou z přestupku. Žalobce rovněž namítal, že jakmile se obviněná z přestupku dozvěděla o odeslání e-mailové zprávy, byla povinna věc řešit a zjednat nápravu, tj. konstatovat, že mail nevyjadřuje její stanovisko jako vypůjčitele, omluvit se za to a zejména zajistit bezpečnost při vstupu do objektu. K tomu soud uvádí, že skutečnost, zda obviněná z přestupku postupovala tímto způsobem, jež vyžadoval žalobce, nebo nikoliv, nemá žádný vliv na závěr o spáchání přestupku obviněnou z přestupku; přijetí žalobcovy argumentace by znamenalo nepřípustně extenzivní výklad normy hmotného práva [konkrétně § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích] v neprospěch obviněné z přestupku. Zásadní je, zda danou e-mailovou zprávu odeslala obviněná z přestupku,

nebo ne. V průběhu správního řízení nebylo mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost prokázáno, že by předmětnou e-mailovou zprávu odeslala právě obviněná z přestupku.

12. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018 č.j. 5 As 344/2017-35: *[V] přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v trestním právu, zejména zásada presumpce neviny, zásada in dubio pro reo, zásada postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada in dubio pro reo). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní.“*

Také Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, uvedl: „Princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz náleze sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz náleze sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“ (viz náleze sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržet vysoký standard, i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenosti prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivce uznán vinným na podkladě objektivních a skutečností odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud zformuloval určité principy vážící se k provádění a hodnocení důkazů, např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému či zásadu zákazu deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazu takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplývají z provedeného důkazu, a lze dodat, že nejsou podporována ani obecnou zkušeností [náleze sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73)].“

13. Vzhledem k tomu, že v dané věci nebyla ve smyslu shora odkazované judikatury i základních zásad správního trestání prokázáno spáchání vytýkaného skutku obviněnou z přestupku mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost, správní orgány nepochybily zastavením přestupkového řízení. V daném případě tak bylo zcela na místě uplatnění zásady *in dubio pro reo*.
14. Na okraj soud podotýká, že i kdyby bylo teoreticky prokázáno, že danou e-mailovou zprávu odeslala obviněná z přestupku (k tomu však, jak plyne z výše uvedeného, nedošlo), podle závěru soudu by tím nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Předmětná e-mailová zpráva není nijak vulgární, naopak se nese ve slušné rovině, a ze správního spisu nevyplývá, že by byla zaslána i jiným osobám než žalobci, proto není zřejmé, že by cílem odesílatele zprávy bylo zesměšnit žalobce před ostatními osobami (srov. podobně shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se žalobce ze dne 27. 9. 2017 č.j. 10 As 27/2017-47, bod [11]). Jednání spočívající v zaslání dané e-mailové zprávy tak, i kdyby bylo prokázáno obviněné z přestupku, Městský soud v Praze nepovažuje za jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni 4. 6. 2016. Zastavení přestupkového řízení vedeného s obviněnou z přestupku tak nebylo v rozporu se zákonem.
15. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. dubna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.